

Sygn. akt: X U 329/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2019r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **J. Z.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 25 marca 2017 r. znak: (...)

w sprawie **J. Z.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...) oraz poprzedzające je orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 27 stycznia 2017 r. w ten sposób, że wskazuje dodatkowo w pkt II orzeczenia jako symbol przyczyny niepełnosprawności – symbol 02-P,

II. dalej idące odwołanie oddala,

III. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. Z. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 25 marca 2017 r., w którym utrzymano w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 27 stycznia 2017 r., w którym Powiatowy Zespół zaliczył wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. W uzasadnieniu decyzji, strona pozwana wskazała, że po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy, brak jest podstaw do zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu wyższym niż lekki.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnioskodawca wskazał, że nie zgadza się z treścią orzeczenia, jego stan zdrowia nie uległ poprawie. Wcześniej miał ustalony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Ma zawroty głowy, epilepsję, zaniki pamięci. Potrzebuje spokoju. Ma też trudną sytuację życiową.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o oddalenie odwołania wnioskodawcy, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego utrzymał w mocy orzeczenie

organu I instancji, który zaliczył wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych, uznał, że wnioskodawca może zostać zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Brak jest jednak podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się w dniu (...)

W orzeczeniu z dnia 5 grudnia 2013 r., Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym od października 2004 r, do 31 grudnia 2016 r.

W związku z upływem okresu obowiązywania w/w orzeczenia, wnioskodawca wniósł o ustalenie stopnia niepełnosprawności na dalszy okres.

W dniu 27 stycznia 2017 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim od 1 stycznia 2017 r, do 31 stycznia 2020 r.

Wnioskodawca nie zgodził się z tym orzeczeniem i wniósł odwołanie.

Orzeczeniem z dnia 25 marca 2017 r. strona pozwana utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowód: akta orzecznicze wnioskodawcy (załącznik).

Wnioskodawca jest w kontakcie logicznym, porusza się samodzielnie, nie korzysta z zaopatrzenia ortopedycznego, rozbiera i ubiera się sprawnie. Jego czaszka jest normokształtna, średniowymiarowa, opukiwaniem niebolesna, ubytki pooperacyjne okolicy kości ciemieniowej lewej, nerwy czaszkowe unerwiają prawidłowo, kończyny górne bez niedowładów, napięcie mięśniowe prawidłowe, bez cech neurogenego zaniku mięśni, odruchy głębokie zniesione, czucie różnicuje prawidłowo, bez zaburzeń zborności, kończyny dolne bez niedowładów, z prawidłowym napięciem mięśni, objaw L'a nieobecne, odruchy kolanowe i skokowe obecne, bez patologicznych objawów piramidowych. Czucie różnicuje prawidłowo. Kręgosłup o fizjologicznych krzywiznach z prawidłowym napięciem mięśni przykręgosłupowych, sięga brodą do mostka i palcami rąk do podłogi. Próba R. prawidłowa.

U wnioskodawcy występuje stan po operacyjnym usunięciu krwaka przymózgowego lewej półkuli mózgu w dniu 2.10.2004r., padaczka w wywiadzie, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym w wywiadzie, zaburzenia pamięci, organiczne zaburzenia osobowości i zachowania.

Wnioskodawca z przyczyn neurologicznych nie może zostać zaliczony do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Dowody: opinia biegłego neurologa k. 11

Opinia uzupełniająca biegłego neurologa k. 29

Opinia uzupełniająca biegłego neurologa k. 84-85

U wnioskodawcy rozpoznano Organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, padaczka pourazowa, w przeszłości używanie szkodliwe alkoholu, przebyte urazy czaszkowo- mózgowo, stan po operacyjnym usunięciu krwaka nadtwardówkowego lewej okolicy skroniowo- ciemieniowej w 2004r.

Wnioskodawca od marca 2006r. rozpoczął także leczenie psychiatryczne, gdzie korzystał też z wizyt u psychologa (głównie diagnostycznych). Wnioskodawca nie zawsze leczy się systematycznie. Występuje u wnioskodawcy niewielkiego stopnia osłabienie niektórych funkcji poznawczych. Wszystkie te zaburzenia funkcjonowania psychicznego skutkują, niepełnosprawnością w stopniu lekkim z przyczyn nie tylko 06-E lecz również 02-P. Wnioskodawca nie wymaga ani częściowej ani czasowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

Wnioskodawca nie może zostać zaliczony do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności. Natomiast istnieje podstawa do zmiany orzeczenia strony pozwanej w ten sposób, że należy wskazać dodatkowy symbol niepełnosprawności O2-P.

Dowody: opinia zespołu biegłych lekarzy psychologa i psychiatry k. 47-48, 69

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Art. 4 ust. 2 ustawy stanowi, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca może być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art.4 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jeżeli tak to od kiedy, jaki jest symbol tego stopnia niepełnosprawności, czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe i na jaki czas oraz czy zasadne jest zaskarżone orzeczenie strony pozwanej.

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził u wnioskodawcy m. in. stan po operacyjnym usunięciu krwaka przymózgowego lewej półkuli mózgu w dniu 2.10.2004r., padaczka w wywiadzie, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym w wywiadzie, zaburzenia pamięci, organiczne zaburzenia osobowości i zachowania.

Jednak w ocenie biegłego występujące schorzenia nie dają podstaw do uznania, aby wnioskodawca mógł być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Biegły jednoznacznie wskazał, że: „...Deklarowana przez powoda częstość (co 3 dni) i czas trwania napadów (5 minut) nie potwierdzone są żadnym dokumentem trudno uważać za wiarygodne. Obecnie w badaniu przedmiotowym wykazano dobrą ruchomość kręgosłupa, bez objawów podrażnienia bądź uszkodzenia korzeni rdzeniowych szyjnych i lędźwiowych, bez uszkodzenia rdzenia szyjnego, nie wykazano objawów ogniskowego uszkodzenia (...)...”

W swojej opinii uzupełniającej biegły dodatkowo wskazał, że: „...w opinii nie kwestionuje doznanego przez powoda urazu głowy w 1983r., który nie skutkował żadnymi odległymi następstwami. W 2004r powód był operowany z powodu krwaka nadtwardówkowego, a w 2009r postawiono rozpoznanie padaczki. Częstość i charakter napadów trudne do weryfikacji w czasie badania przez (...) podawał częstość: 1 napad co 1-2 tygodnie, biegłemu podał, że utraty przytomności zdarzają się co 3 dni i trwają do 5 minut, a w piśmie odwoławczym pisze, że napady trwają od 5 do 20 minut. W opinii biegły napisał o niesystematycznym stosowaniu leku p/padaczkowego, co może mieć znaczący wpływ na przebieg choroby. Wśród rozpoznań są wymienione zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z zespołem bólowym w wywiadzie. W badaniu przedmiotowym brak jest objawów świadczących o istotnej dysfunkcji narządu ruchu. Nieudokumentowana częstość i charakter napadów padaczkowych z nieprawidłowym stosowaniem leku p/padaczkowego oraz doraźne stosowanie leku p/bólowego, czy maści p/bólowej nie jest podstawą do zmiany orzeczenia i opinii...”

Biegły na zlecenie Sądu wydał trzecią opinię, w której – po przedstawieniu przez wnioskodawcę nowej dokumentacji – ponownie utrzymał swoje stanowisko. Zatem brak jest podstaw do uznania z przyczyn neurologicznych aby była podstawa do zaliczenia wnioskodawcy do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

W związku z uznaniem przez biegłego neurologa konieczności badania wnioskodawcy przez biegłych sądowych psychologa i psychiatrę, sąd zlecił biegłym sporządzenie opinii. Biegli sporządzili dwie opinie, w których jednoznacznie wskazali, że: „...Wnioskodawca od marca 2006r. rozpoczął leczenie psychiatryczne, gdzie korzystał też z wizyt u psychologa (głównie diagnostycznych). Wnioskodawca nie zawsze leczy się systematycznie. Występuje u wnioskodawcy niewielkiego stopnia osłabienie niektórych funkcji poznawczych. Wszystkie te zaburzenia funkcjonowania psychicznego skutkują, niepełnosprawnością w stopniu lekkim z przyczyn nie tylko O6-E lecz również O2-P. Wnioskodawca nie wymaga ani częściowej ani czasowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych....”

Zatem każdy z biegłych swoich specjalności stwierdził, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W ocenie wszystkich biegłych orzeczenie strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i w związku z tym należy uznać za zasadne orzeczenie (...) w zakresie zaliczenia wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, w szczególności że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości

co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych konkretnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawca został poddany badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które także wykluczyły potrzebę zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawcę nie dawała podstaw do zmiany zajętego w tym zakresie stanowiska.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawcy co do stanu jego zdrowia, nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

W niniejszej sprawie, wnioskodawca wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych, podnosząc szereg argumentów i składając dodatkową dokumentację.

Mając to na uwadze, sąd dwukrotnie dopuszczał dowód z uzupełniającej opinii biegłego neurologa.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę

prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998). Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosa aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204). (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r. I ACa 286/14 LEX nr 1511625)

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych, a tym bardziej – zlecenia sporządzenia opinii kolejnemu biegłemu. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego linią orzecniczą. I tak w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż lekki stopień niepełnosprawności Sąd w pkt I wyroku zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...) oraz poprzedzające je orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 27 stycznia 2017 r. w ten sposób, że wskazał dodatkowo w pkt II orzeczenia jako symbol przyczyny niepełnosprawności – symbol 02-P, a w pkt II wyroku dalej idące odwołanie oddalił.

Orzeczenie jak w pkt III wyroku Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.).